

Szeretet

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA

2008. május

5. szám

Új sorozat: XIX. évf.

Alapítási év: 1921

GERGELY ISTVÁN

Viruljon a lelki élet

A hosszan elhúzódó, hűvös és esős tavaszi hetek után felemelő látni a májusi nap ragyogását. Jó érezni a tavaszi fáradtságot is előző éltető melegét. A megújult természet teljes pompájában mutogatja magát, körülöttünk virul az élet. Ilyenkor rácsodálkozunk arra a csodálatos és szépséges világra, melyet Isten az ember számára teremtett. Ha ilyen varázslatos egy bűnnel megrontott világ, milyen lehetett a bűn nélküli? Az utóbbi időben egyre többet hallunk a klímaváltozás veszélyeiről, a környezetszennyezés káros hatásairól. Sajnos, az ember a tudomány és a technika fejlődésével gátolja az élet kibontakozását, hozzájárul az ökológiai rend felbomlásához, sok esetben a viruló életet hervadásra ítéli.

A Biblia Isten újjáteremtő munkájáról is beszél. Jézus azt mondta Nikodémusnak, hogy csak azok látják meg Isten országát, akik újjászületnek víztől és Lélektől. Pünkösd napján, amikor a Szentlélek kitöltetett, Péter prédikációjára 3000-en megtértek és megkeresztelkedtek. A Lélek jelenléte, újjáteremtő hatalma nyilvánvaló lett azok életében, akik általa átformálódtak. Ez azóta is így igaz. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régi elmúltak, íme újjá lett minden” (2Kor 5:17). Az új élet, ami egy megtért, hívő ember életében kibontakozik, bámulatos lehet, akár csak a májusi természet. Sajnos, ahogyan az első teremtés után, úgy az újjászületetett ember életében is a bűn, az engedetlenség gátolja a Lélek munkáját, megakadályozza az új élet fejlődését és kibontakozását.

A Szentírás szerint Isten Szentlelke nagyon érzékeny, az emberi magatartás által könnyen sebezhető. Bánatot, fájdalmat, aggodalmat

érez, gyűlöli a bűnt, a viszályt, a hamisságot, az ilyenektől elfordul. Az efézusi levélben Pál apostol a Szentlélek megszorításának lehetőségéről beszél (Ef 4:30). Az egész részt figyelembe véve úgy tűnik, hogy Isten Szentlelkéhez bizonyos viselkedési formák „mél-tók”, mert természetének megfelel-nek, mások viszont nem „illenek”, mivel nem egyeztethetők össze természetével. Ő a **Szentség Lelke**, ezért a szentségtelenség fájdalmat okoz neki. Mivel Ő az **Egység Lelke** is, az egység hiánya szintén szomorúsággal tölti el. Ő az **Igazságnak Lelke** is, aki által Isten szól.

Megszomoríthatjuk beszédünkkel, ha nem az igazságot szójuk. A Lélek figyelemmel kíséri, kik vagyunk, mit hiszünk és hogyan viselkedünk. Amint azt az idézett részben is olvassuk, a hívők közösségétől távol kell állnia minden keserűségnek, rosszindulatnak és haragnak. Tisztátalanság, szemérmelenség, káromlás, gonoszság, rosszakarat, irigység, nyereszkedés, ne is neveztessék Isten gyülekezetében. A világ, amelyben élünk, gátlások nélkül hágja át Istennek ezen, szabadságot biztosító, életet adó törvényeit. Ne legyen ez így az Úr népe között!

Ha azt akarjuk, hogy közösségünkben kibontakozzon és növekedjen az új élet, el kell fordulnunk mindattól, ami megszorítja Isten Szentlelkét. Hiszem, minden Lélekkel telt hívő arra törekszik, hogy örömet és ne fájdalmat okozzon Neki. A Lélek olyan szívben és olyan környezetben végzi megújító munkáját, ahol megfelelő lelkiesség és krisztusi lelkület található.

Az apostol további tanácsát figyelembe véve (lásd Ef 5.) legyünk

jóságosak egymáshoz, gyakoroljuk a megbocsátást, éljünk szeretetben. Az önfeláldozás és a hálaadás legyen ismertető jelünk.

Az előttünk álló, kísértésekkel teljes tavaszi-nyári időszakban gyakoroljuk magunkat ezekben, hogy Isten Szentlelkének munkája nyomán közösségünkben viruljon a lelki élet, amint a maga pompájában virul a májusi természet.

Április 5-én munkakongresszus volt Kolozsváron

„Mi történjék a kolozsvári telekkel-ingatlannal?” és „Vissza tudjuk-e vásárolni a szalárdi öregotthont?” – mindkét nagyon nehéz kérdésben sikerült döntenie a Szövetség munkakongresszusának. Különösen az első szavazásnál érződött, hogy a Teológia épületének ügyéről már rengeteget tárgyaltunk, és nem kis megnyugvást jelentett, hogy most egyetértésre jutottunk – méghozzá egy teljesen új megoldásban.

Tehát a szavazás előtt nem a „Kolozsvár vagy Nagyvárad?” megosztó alternatíván kellett töprengeniük a küldötteknek, hanem megérteni az „új idők új megoldása” elképzelést. Gergely István szövetségi elnök felvezetésében ismertette az elmúlt 12 év útkeresését. '96-ban a zilahi kongresszus a Hargita tábornok jelölte ki a Teológia helyének. A következő évben a közgyűlés megszavazta Kolozsvárt. '98-ban határoztuk el, hogy megvesszük a kolozsvári telekkel szomszédos épületet. Az elmúlt tíz évben több próbálkozás is volt az építkezés elkezdésére, olyan támogatók jelentkeztek, mint a magyar kormány, svájci üzletemberek és amerikai keresztyének – azonban az ígéretek beváltása elmaradt, vagy késlekedik, vagy feltételekhez kötött.

A szövetség tavaly megválasztott vezetősége sem vette le napirendről a megoldások keresését. Elsőnek összegyűjtötte a járható utak mellett szóló érveket. Ezeket vitatta meg január végén a lelkipásztori kar (a kapcsolódó részletes anyag a Kongresszusi füzetben található). Lelki vezetőink 80 százaléka voksolt arra, hogy a szövetség és a teológia központja egy városban legyen. De hogy melyik legyen az a város, ebben már erősen megoszlottak a vélemények.

A kongresszusra készülve úgy tűnt, hogy ennek a kérdésnek az eldöntése lesz a küldöttek nagy teher-tétele. Megkönnyebbülést hozott az elnök testvér ismertetőjének záró része: a vezetőségben és a lelkipásztori körben most az a javaslat merült fel, hogy keressünk pénzügyi befektetőt, lehetőleg atyafiakat, akik vállalnák egy többszintes épület elkészítését. A költségeik megtérülése után, feltehetőleg 10-15 év múlva, amikor mi is

használatba vehetjük, majd akkor döntsünk az ingatlan pontos rendeltetéséről. A hozzászólók Vékás Zoltán, Balogh Ferenc, Albert István Zsolt, Borzási Gyula lelkipásztorok hangsúlyozták: jó lenne, ha szövetségünk egy ilyen értékes ingatlannal gyarapodna, és hogy a majdani irodaépület teljes vagy részleges bérbeadásából származó jövedelem segítené a missziót, ami külföldi keresztyén szervezetek számára nem idegen.

13.21-kor Gergely István testvér összefoglalta, majd szavazásra bocsátotta a kérdést. A 167 küldött egy ellenszavazattal és két tartózkodással kézfelemeléssel hozott pozitív határozatot és engedélyezte a további lépések megtételét.

A szalárdi kastély megvásárlásának szükségszerűsége a küldöttek többségét váratlanul érte, ugyanis az öregotthon tulajdonba vétele csak nemrég vált aktuálissá. Dr. Pardi Attila alapítványi elnök felvetése szerint a hajdani örökösök visszakapták a valamikor tőlük elkobzott tulajdont, azt most áruba bocsátják, és jogszerűen elsőként nekünk ajánlották fel. A vezető testvérek még elmondták: a megvételi ár nagyon magas és körülbelül 100 lejes hozzájárulást követelne azonnal szövetségünk minden tagjától. Viszont egy kedvező alku folytán, és támogatók bevonásával ez az összeg akár felére is csökkenhet. A hozzászólások alapján a két „nem”, vagyis nem adhatjuk fel karitatív tevékenységünket és nem tehetjük az utcára a jelenleg gondozásunkban levő 31 öreget, az igen felé terelte a választ. A határozathozatal még az is sürgette, hogy a most kínáló uniós pályázatokkal folytatni

tudnánk a kastély korszerűsítését, mivel a hamarosan kopogtató Eu-s normák ezt amúgy is megkövetelik. A téma mintegy 20 perces átbeszélése után a kongresszus ugyancsak nyílt szavazással – egy tartózkodás mellett – elvi döntést hozott a szalárdi öregotthon megvásárlásáról.

Közel negyedik órája tartott ekkor már a gyűlés, és még hátra volt az igei üzenet. 10 órakor kezdtünk ima-áhítattal, Veress Bálint diakónus (Fil 4:4-7) és Papp Dezső lelkipásztor Mt 7:21-23) buzdított imára. Háromnegyed 11-kor vette kezdetét a delegátusok számbavétele, talán soha nem voltak munkakongresszuson ennyien, megtelt az imaház, a padok végéhez pótszékeket kellett helyezni. A szövetség alegységeinek vezetői rövid, csupán néhány perces beszámolót tartottak, majd ezt követték a hozzászólások. Szünet után került sorra a két nagy horderejű adminisztratív kérdés megvitatása. 13.50-kor kezdte el Otniel Bunaciu 22 perces záró igehirdetését. A Román Baptista Unió elnöke az Úr Jézus főpapi imája alapján az egységre buzdított. „Szeretnélek megdicálni benneteket – mondotta – azért, ahogyan szervezitek a szövetséget és hogy a gyülekezetek mennyire érzik a közösség szükségét. Számos szép megvalósításotok van és a jövőre nézve merész terveket szavaztatok meg. Én örülnék, ha miránk is ragadna ebből a buzgalomból, odaadásból.”

SZILÁGYI LÁSZLÓ

*Lapunk következő számában visszatérünk a kongresszusi beszámolókra és Bunaciu testvér igei bátorítását is szeretnénk közreadni.

Középen: anyám lánya, lányom anyja

„Reménykedem, hogy egyszer, amikor az én lányaim kerülnek így 'középre', írni mernek majd arról, hogy mindig is jobbak akartak lenni, mint az anyjuk, és rátaláltak az igaz példára, AKI segített nekik.”

Minden évben örülök az ANYÁK NAPJÁNAK, de mindig vegyes érzésekkel hallgatom az anyák értékeit, érdemeit emlegető ígehirdetést vagy gyermekverseket és énekeket.

Kétségtelenül gyönyörű ajándék anyának lenni: gyermeket várni, szülni, nevelni, végigkövetni az önállósodás ösvényén, majd elengedni, hogy megtalálja a neki rendelt utat... Csakhát annyi minden történik még amiről nem, vagy alig beszélünk, s nekem ezek az elhallgatott dolgok is eszembe jutnak, amikor ANYÁK NAPJA van.

Például az, hogy ez az ünnevelt ANYA az, aki először bántja a gyermeket: bünteti, korlátozza, engedi sírni. S ugyancsak ő az, akinek először mond nemet a gyermek, akit először utasít el, akire először haragszik a 2 évesek minden őszinteségével. Sohasem beszélünk arról, hogy milyen nagy felelősséget rónak ránk ezek az ANYÁK NAPJÁK azzal, hogy az önzetlenség és önfeláldozás példaképeiként mutatnak be, holott annyiszor mulasztunk és talán legtöbbet és legfájdalmasabban a gyermekeink ellen vétünk.

Senki nem alakított rajtam annyit, mint a gyermekeim felnövekedési folyamata. Amikor ők újabb életszakaszba léptek, nekem is haladnom kellett velük és mindig van újabb tanulási feladat, ahogy telnek az évek. És nem csak szülőként volt tanulnivalóm, de gyermekként is. Mint minden serdülő, valamikor én is azt hittem, hogy ha másként nevelnék, szenzációs ember lehetne belőlem.

Amikor fiatal felnőttként kiléptem a családból és elkezdtem a saját otthonomat építgetni, elhatároztam, hogy én mindent másként, jobban teszek majd. Aztán megszülettek a gyermekeim és átéltem azt, hogy mennyire nem elég a szándék: én a legjobbat akarom, és nekik másra van szükségük, mert bár belőlem valók, de egészen másak, mint én. Átéltam, hogy bár 'ideális', a 'legjobb anyja' szeretnék lenni, vannak korlátaim: elfáradok, elvész a türelmem, sietnem kell, és

Illusztráció: „Három generáció” (a felvétel a szentjánosi gyülekezet tagjairól készült).

ilyenkor nem azt teszem, amit szeretnék, hanem csak azt, amit bírok, amire még képes vagyok. Szembesülnöm kellett azzal is, hogy minden szeretetem ellenére képes vagyok haragudni, erőszakosnak lenni, elfordulni is. Ilyenkor mindig eszembe jutottak a saját, gyermekkori sérelmeim is, azok, amikről azt hittem, hogy szülőként én majd sohasem fogom megismételni őket. Egyszerre sokkal megbocsátóbb lettem és valamiféle meleg bizakodás is elfogott, hogy nem biztos, hogy végzetesek a szülőként elkövetett hibáim, hogy van valami több is, mint a jó szándékú nevelés, hogy Aki engem óvott, Ő fog vigyázni a gyermekeimre. Igen, azt is meg kellett tanulnom (s még csak az elején vagyok), hogy van olyan ima is: „Az én természetemtől, vétkeimtől, tőlem is véd meg Uram őket!”

Az életutamat tekintve most valahol középen vagyok: Anyám lánya és lányaim anyja lehetek egy időben. Innen mindkét irányba van kitekintés. Belátható a gyermekként megtett út, és az a folyamat, ahogy ez a szülőkkel való kapcsolat átváltott a felnőtt-felnőtt viszonyba, s ahogy a támogatás és felelősség stafétája lassan átkerül a középső generációhoz, hozzánk, egykori gyermekekhez. De belátható a másik irány is: a kisgyermekkor szoros kötődésének a feloldódása egy barátságos kapcsolatba, és a kötődés-elengedés gyakran törekény egyensúlyának a folyamatos keresése.

Ilyenkor arra is gondolok, talán így van ez jól, hogy minden lány jobb feleség és jobb anyja akarjon lenni, mint az ő anyja volt, hogy lányaink példaképei nem mi kell legyünk, tovább kell látniuk. Így megy tovább az élet és így örökítődik az anyaság: minden tőlünk telhetőt meg kell kapniuk ahhoz, hogy amikor ők lesznek anyák, ők is megadhassák gyermekeiknek mindazt, ami képessé teszi majd őket a szülői feladatra: törődést, nevelést és hitet.

Ábrahámot látom és Izsákot, amint kaptatnak felefelé a Mórián. Egyszer csak a gyermek eszmélni kezd, számot vet és felteszi a kérdést: hol az áldozati bárány? Az atyai válasz bizakodó és szerény. Nem azt mondja: „még engem látsz fiam, addig ne aggódj”, nem hivatkozik saját pozitív életpéldájára sem, az égi Atyára mutat, aki majd gondoskodik.

Izsák kérdésére sokszáz év múlva hangzik fel újból a válasz: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” Ebben a válaszban reménykedem, és örülök az ANYÁK NAPJÁNAK, mert van kibem bíznom, van kire mutatnom. S talán, még abban is reménykedem, hogy egyszer, amikor az én lányaim kerülnek így 'középre', írni mernek majd arról, hogy mindig is jobbak akartak lenni, mint az anyjuk, és rátaláltak az igaz példára, AKI segített nekik.

DR. BERSZÁN LÍDIA

*Cikkírónk a kolozsvári gyülekezet tagja, családterapeuta, egyetemi adjunktus

Keressük és kövessük a békességet! (Zsolt 34:15)

Nagy hatással van rám a régi íge: „*amikor ellenségei voltunk, megbékéltünk az Istennel az ő Fiának halála által*”. A Vele való megbékélésünk büntetését Jézus hordozta el, ahogy azt Ézsaiás kijelentette, és így tett minket békekövetekké embertársaink között. Pál apostol igen nagy méltóságnak nyilvánítja ezt a szolgálatot, amikor így fejezi ki a megbízatást: „*Krisztusért járunk követségben*”.

A békesség Fejedelme

Ha valami bűn, vagy engedetlenség kerül közém és hű Uram közé, zavart kelt ebben a békességben. Ezért igen fontos öröködnünk ezen a kapcsolaton. Ha lehalálul a „beszélő viszony” közöttünk, az íge és imakapcsolat, a lelki zavar csak növekszik. Igaz, hogy Urunk részéről a békesség szövetsége nem rendül meg, így mindig visszatérhetünk ehhez az örök sziklaalaphoz. A békesség Fejedelmének, Jézus Krisztusnak folytonosan szívünk trónján kell lennie. Jelenléte békességet áraszt; a Szentlélek gyümölcseként mások felé is árad általunk ez a békesség (Gal 5:22).

Békességet a családban

Keresnünk és követnünk kell a békességet a családi körünkben: házastársunkkal, gyermekeinkkel, szüleinkkel. Egy-egy családi vita – Péter apostol szerint – megghiúsítja az azelőtti imádságokat (1Pt 3:7).

Történt olyan már, hogy a feleség nem jött el az imaházba meghallgatni férje szolgálatát, mert otthon az igen durva volt övele szemben. Olyan is volt, hogy felindultságában a feleség végig azt mondogatta magában: „bárcsak úgy lenne, ahogy mondom”.

Néha a békesség keresése abban nyilvánul meg, hogy egy indulatos szót nem mondasz ki, máskor pedig abban, hogy tudsz bocsánatot kérni. Id. Zimányi József lelkipásztor egyik igehirdetésében elmondja, megtörtént, hogy feleségével napokig nem szóltak egymáshoz. Aztán pár nap múlva vitt virágot a feleségének és bocsánatot kért tőle, aki már alig bírta ezt a tarthatatlan helyzetet és sírva kérdezte: „miért nem jöttél hamarabb?”.

A gyülekezet békessége

A gyülekezetre nagyon haragszik az ördög, mert az a Biblia szerint a mennyország kapuja, az Igazságnak oszlopa, a Nagy Királynak a menyasszonya. Ezért mindent elkövet, hogy békességét megzavarja. Felhasználja minden gyengeségünket, hogy a békességet elvegye. Keresnünk kell a békességet és követni azt. Fontos, hogy ne felzavart, békételen lelkiállapottal menjünk az Úr házába, hanem imádságos lelkülettel. A gyülekezet békességétől, ami tulajdonképpen az egység (Jn 17:22-23), függ az emberek megtérése. Ahol feszültségek vannak, ott nem jönnek a megtérő emberek a gyülekezetbe.

A lelki szolgálatokon is a Szentlélek kenete kell legyen, mint a Péter apostol szolgálatán volt: „*Péter*

pedig előállván a tizeneggyel és feleségével szavát”..., Péter üzenetével a többiek is egyetértettek. Vannak testvérek, akik nagyon szeretnek másokat inteni, de ők nem tudnak elfogadni semmilyen intést.

A Szentlélek megszomorodásához vezet, amikor testvéri óráink nincsenek áthatva a Krisztus szeretetétől – intésben, fegyelmezésben, vagy egyszerű részvételünkben. Követnünk kell mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem láthatja az Urat (Zsid 12:14). Vannak kérlelhetetlen „testvérek”. Egyik alkalommal id. Veress testvér térdre borulva kérdezte az egyik szolgáló testvértől: „A testvér miért ilyen gonosz?” ...Szükség a böjt, az esedezés Jeruzsálem békességéért, „*íme mily jó, és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak*”.

Környezetünk békessége

Keresnünk és követnünk kell a békességet embertársainkkal is. „*Amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességben éljete*”. A türelem, a szívesség, a jóság megtermi a békességet. Kerülhetnek olyan szomszédok, iskolatársak, munkatársak, akikkel nem könnyű békességben maradni. Ezek kihívások és alkalmak arra, hogy az Úr formáljon bennünket. Ábrahámnak adott az Úr olyan vezetést, hogy meg tudja oldani a konfliktushelyzetet közöttük és Lót között. Valóban „*boldogok a békességre igyekezők, mert ők Isten fiainak mondatnak*”.

TÓTÓS JÁNOS *lp., Erdőszentgyörgy*

Imádkozzunk: nemzetünk megújulásáért!

Bándi Sándor egrespataki lelkipásztorral Kolozsváron beszélgettünk, a munkakongresszus szünetében

Rip.: „*Imádkozzunk nemzetünk megújulásáért*” – május végén kerül sorra ez az imaórai téma. Úgy vettem észre, mintha Bándi testvér érzékeny lenne erre. Volt alkalmam többször hallani, hogy az aktuális imatéma mellett a magyar népünkért is imádkozott. Honnan van ez az érzékenység, hogy figyel erre is? Milyen helyzetben van a mi magyar népünk és miben látja a megújulását? (Sz. L.)

Bándi Sándor: Meg vagyok győződve, hogy az Úr minden nemzetet egy vérből teremtett. És nem szeretném, ha ezen a területen valaki félre értene. Tudom, hogy minden nemzet Istennek ad számot. Isten tart fenn egy nemzetet addig, ameddig ő akarja, és nemzetek sokasága szűnik meg, és megy a feledésbe. Természetesen Isten azt akarja, hogy minden nemzet éljen és minden nemzet a maga helyén félje az Urat, a Teremtőt, az Istent. Én erre régtől fogva érzékeny vagyok. Tudom, hogy a nemzeteket az Úr tartja fenn, de odafigyel arra is, hogy mennyi imádság hangzik el egy-egy nemzetért.

Bibliai példák

A Megváltó, aki bár minden nemzetet szeretett, mégis soha nem titkolta vonzalmát a zsidó nép iránt, és azt mondta a száiro-föníciai asszonynak: „*nem küldtettem csak izráel elveszett juhaiért*”. Ugyanezt látom Pálnál is, aki azt mondja, hogy kész átokká válni, csak hogy az ő nemzetét megmentse. Mózes is, amikor Isten azt mondta neki, hogy ezt a nemzetet eltörli, és őt fogja megáldani és teszi nagy nemzetté, akkor Mózes tiltakozott és azt mondta: Uram, ezt nem tudom elviselni, inkább törölj ki engem a te könyvedből.

Ezek a dolgok engem már gyerekkorom óta odakötöttek a

nemzethez és tudom, hogy Isten számon tartja, hogy minden nemzetből hány közbenjáró, hány imádkozó van. Az, hogy ez imaórai téma is, nagyon jó, helyesnek tartom, sőt ajánlom, hogy többször is legyen imádkozás a nemzetért.

Életüket is feláldozták

Fájdalommal és megindulva mondom, hogy a magyar népért nem imádkoznak annyit, mint a többi nemzetért, pedig én tudom, hogy egy nagyon erényes nemzet a magyar. Én belekóstoltam, és gyakoroltam a missziót mindkét nemzet – a magyar és a román nép felé. Annak idején Egrespatakon a kommunista rezsim összecsatolta a két gyülekezetet. A jó érzés meg volt bennük, hogy őket tették hozzánk, és nem minket hozzájuk, mivel a mi épületünk nagyobb volt, és a taglétszám is több. Emlékszem rá, hogy az egrespataki román baptista gyülekezet részéről volt az első javaslat arra, hogy felavassanak engem a lelki munkára. De miután már a saját gyülekezetükbe járhattak, én akkor is el-elmentem hozzájuk. Belekóstoltam tehát a román misszióba, meg a cigány misszióba is, és számomra minden megtérő kincs volt. Amikor egy magyar ember tér meg az Istenhez, annak különösen örülök. Én a magyar embert erényesnek tartom, olyan, aki szavatartó, helytálló, aki tartja magát a meggyőződéséhez, és kész érte áldozatot is vállalni. Elődeink közül nem kevesen az életüket is feláldozták.

Nemzetünk öregszik

Sajnálom viszont, hogy ma már nemzetünk kiöregedő, ima és imatámogatás nélkül marad. Ezért szeretnék belekiáltani a magyarok

szívébe-fülébe, hogy többet a nemzetért!

Himnuszunk imádság

A magyar nép himnusza is egy imádság, Istent szólítja meg, őt kéri, hogy tartsa és segítse meg. Engem nagyon zavar, amikor látok a képernyőn egy sportrendezvényt, ahol egy magyar áll dobogós helyen, és a himnusz éneklése közben sem tud tiszteletteljesen állni az a sportoló. Ebből máris azt olvasom ki, hogy valami nincs rendben a lelki világában... Nagyon szeretném azt is, hogy néha a magyar himnuszt a térdeinken énekelhénk el.

Gyermekek vállalása

Örvendek annak, hogy ez imaóra téma. Nemzetünk megújulására nagy szükség van, máskülönben eltűnünk a történelem nagy vesztőjébe. Megöregedett a nemzet, nincs gyermekvállalás, ha van is, nagyon kevés. Szinte segélykiáltóan kérem én ezt: Fiatal házaspárok, segítsetek, hogy megújuljon a nemzet! Ha visszanézek az én gyermekkoromra, meg szüleimre, látom, hogy az én édesanyám családjába 12 gyermek született, és igazán nagynak a tíz gyermekes, vagy a tízen felüli számított. Ma már a három gyermekest mondjuk nagy családnak.

Én nagyon szeretném, hogy az imádkozás mellett legyenek gyermekvállalások is a nemzet megújulásért.

A Biblia is

Kívánom azt is, hogy a Biblia kerüljön vissza az őt megillető helyre a nemzet életében. Én ezt a három dolgot látom fontosnak, és könnyes szemmel is érvelek mellette. Köszönöm szépen, hogy ezeket elmondhattam.

„Látványos dolgot már nem tehetek“

Beszélgetés **Buzle Debóra** testvérnővel, a pusztaiújlaki (Bihar megye) gyülekezet tagjával.

1) *Debi néni! Három éve vagyok a gyülekezet lelkipásztora. Lehetetlen észre nem venni azt, hogy fájdalmai és igen nehéz mozgása ellenére mindig velünk együtt tetszik lenni az imaházban, valahányszor erre alkalom adódik. Mi adja erre az erőt?*

– Az Úr Lelkének köszönhetem. Mindig kimunkálja szívemben azt a vágyat a testvérek után, hogy nem tudok otthon maradni.

2) *Hány éve tetszik a pusztaiújlaki gyülekezet tagja lenni, mikor és hol tetszett szövetséget kötni az Úr Jézussal?*

– 1950. február 8-án költöztem Körösjenőből Pusztaiújlakra, mindjárt házasságkötésünk után Buzle Miklós-

sal. 1941-ben, január 18-án kötöttem szövetséget az Úr Jézussal a budapesti Wesselényi imaházban, mint egy a húsz fehér ruhás között. Revitzky Mátyás testvér merített be. A bemerítésre Beharka testvér készítette fel, az Alsóhegyúti árvaház gondnoka.

3) *Minden fájdalma és gyengesége közepette is tessék felidézni egy kedves eseményt:*

– Nem érzem magam egyedül. Mindig beszélek Jézus Urammal és énekelem kedvenc énekemet: Ó, ne hagyj magamra Jézus, halld kiált szívem! Válaszként Ő megtölti szívem békességgel és reménységgel.

4) *Debi néni! Így idősen és inkább betegen, mint egészségesen, lehet tenni valamit az Úr ügyéért, a közösségért, a családjáért? Tetszik ismerni a Biblia öregjeit, milyen nagy tiszteletet és dicsőséget hoztak Isten szent nevére.*

– A múltban gyülekezetünk még pezsgett az élettől. Több mint 100 tagja volt, a korosztályok szép számú csoportokat alkottak. Zenei téren Bóné Gyula testvérnek kiemelkedő adottságai voltak. Az igei szolgálatokat Szívós Mihály és Zeffer Antal végezte. Szép volt és az Úr megáldotta azt az 57 esztendő, amit a férjemmel tölthettem, naponta hálással köszönöm ezt meg Istennek. Látványos dolgot én

már nem tehetek, de naponta imádkozom és amikor tehetem böjtölök gyeremeimért, unokáimért és a gyülekezeti testvéreimért. Ha lehetne, szeretném meglátni még életben imáim gyömcseit.

5) *Mit tetszik szólni ahhoz, hogy végre az imaház felújítási munkálatok alatt áll?*

– Nagy öröm ez nekem is, annak ellenére, hogy csak nyolc tagja van gyülekezetünknek, és hogy az Úr háza nem marad elhanyagolva. Isten csodás szeretete ebben is megnyilvánul, hogy lehetőséget teremtett a felújításra.

6) *Végül kérdezhetem azt, hogy mi a kívánsága Debi néninek, mit szeretne még életében meglátni?*

– Amint már mondtam is, Isten választ szeretném látni imáimra és jelen lenni az imaházunk megnyitó ünnepélyén.

*Kérdezett (március 4-én):
DÁNIEL ZALÁN lp., Élesd*

Figyelem!

Hogyan tovább az erdélyi magyar baptista misszióban?

címmel missziós konferenciára kerül sor **május 24-én Nagyváradon**, a belvárosi imaházban, délelőtt 10 órai kezdettel.

Előadók: *id. Veress Ernő és Borzási István* lelkipásztorok.

Misszióink aktuális problémáiról csoportos beszélgetések is lesznek.

Bátorítunk és szeretettel várunk minden gyülekezeti szolgálattevőt a konferenciára.

Kérjük, hogy a részt venni szándékozó testvérek **május 9-ig jelentkezzenek**

Kovács József főtitkárnál (0749 27 1516).

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS A FILADELFIA ÖREGEK OTTHONÁBÓL

Mennyei Jó Atyánk iránti hálával a szívünkben megköszönjük a Filadelfia Noom Alapítvány, Öreg Otthona számára küldött adományokat.

Pénzbeli adományok: Szabó Sándor (Bihar) 300 lej, Bálint Kálmán (Szatmár) 100 lej, Hoble János (Micske) 50 lej.

Élelem, termény, egyéb: Szabó András (Szalárd). Dr. Pardi CMI.(Várad) gyógyszer. Nagyváradi 1.sz.gyül. N.N. méz.

Köszönjük szépen a támogatást! 1Thessz 5:23-25. A Filadelfia vezetősége nevében: **Mierlut József, Szalárd**

FELHÍVÁS!

Kedves Testvérek, a törvény értelmében, ebben az esztendőben is a személyi jövedelemadónk 2%-át felajánlhatjuk nonprofit szervezeteknek jövedelmi forrásaik kiegészítésére. A szalárdi FILADELFIA NOOM öregotthon vezetősége szeretettel kéri a testvéreket, hogy éljenek ezzel a lehetőséggel az öregotthon javára. Ezt az éves globális jövedelemadó-bevallás leadásakor lehet megtenni, a mellékelt nyomtatvány kitöltésével, 2008. május 15-ig.

Név: **FUNDAȚIA FILADELFIA NOOM, Sălard**

Cod fiscal: 14258752

Cont bancar: RO52 BPOS 0500 3110 234 ROL01

Azok a személyek is élhetnek ezzel a lehetőséggel, akik nem kötelesek a globális jövedelemadó-bevallás leadására.

A mellékelt 230. nyomtatványt kell kitölteni. Szükség esetén ezt a nyomtatványt lehet fénymásolni.

Testvéri szeretettel: a Filadelfia Noom Alapítvány vezetősége

Táborozás a Hargitán 2008-ban

Ismertetni szeretném veletek a Hargita Keresztyén Tábor 2008-as táborozási programját:

Június 16-24: **1. gyermekhét** (7-14 évesek), szervezi: *Borzási Istvánné Márta.*

Június 26-július 4: **2. gyermekhét** (7-14 évesek), szervezi: *a Hargita Tábor.*

Július 7-15: **3. gyermekhét** (7-14 évesek), szervezi: *Kenderesi Emese és Bálint Pálné Ibolya.*

Július 17-25: **tinihét** (13-15 évesek), szervezi: *János Csaba kovásznai lelkipásztor.*

Július 28- aug. 5: **1. ifihét** (15 éven felüliek), sport-hét, szervezi: *iff. Veress Ernő, székykeresztúri lelkipásztor.*

Augusztus 7-15: **2. ifihét** (15 éven felüliek), szervezi: *Kelemen J. Sándor marosvásárhelyi lelkipásztor, az iff. szöv. elnöke.*

Augusztus 18-22: **lelkipásztor-családok** (szervezi: *Dr. Kovács József főtitkár*)

Aug.25-szept. 2: **3. ifihét**, (14 éven felüliek) **Zene7**, szervezi: *Mike József, lelkipásztor.*

A helyek száma minden táborozási héten 120. A táborozás vacsorával kezdődik, és reggelivel ér véget. A táborozási díj 280 lej személyenként.

A nagyon **hátrányos helyzetű gyerekek és fiatalok** a következő támogatások közül választhatnak: 130 lej támogatást igényelhetnek a nagyon hátrányos anyagi helyzetű táborozók. (Részükre a táborozási díj 150 lej). 80 lej támogatást igényelhetnek a hátrányos anyagi helyzetű táborozók. (Részükre a táborozási díj 200 lej).

A kedvezményt csak azok a gyerekek és fiatalok vehetik igénybe, kik az alábbi feltételek valamelyikének megfelelnek:

- * nagycsaládok gyermekei (3 vagy több gyermekes családok);
- * egyedülálló szülők gyermekei;
- * állami gondoskodásban élők;
- * olyan családok gyermekei, ahol az egy főre eső jövedelem nem haladja meg az 500 lejt; (beszámítva mindenfajta jövedelmet (a nem hivatalosat is).

A támogatást írásban kell kérvényezni, a támogatást kérvényező űrlap pontos kitöltésével. A kérvényt a helyi gyülekezet lelkipásztorának vagy elöljárójának is láttatnia kell.

Jelentkezéskor kérünk 50 lej/fő előleget kifizetni. Az előleg névre szóló és csak abban az esetben adjuk vissza, ha a jelentkező elfogadható okból nem tud eljönni táborozni.

Minden táborozó számára a családi orvosnak pontosan ki kell töltenie a jelentkezési laphoz mellékelt **orvosi igazolást** (védőoltások listájával együtt). A táborozási hét kezdetekor az orvosi igazolást a táborozónak át kell adnia a Táborban tartózkodó egészségügyi személyzetnek.

A gyerek- és tini-hetek alkalmával minden tíz táborozó után a Tábor fedezi egy tanító táborozási költségét. Az ifjúsági heteken minden 12 fiatal után egy ifjúsági munkás táborozási költségét fedezi a Tábor. A tanítók és ifjúsági munkások útiköltségének visszafizetését a Tábor nem vállalja. Kérjük, hogy ezt az útiköltséget a gyülekezetek fedezzék, ahonnan a tanítók vagy ifjúsági munkások jönnek.

Minden gyülekezet lelkipásztorának rendelkezésére bocsátjuk a jelentkezés és támogatás igényléséhez szükséges, illetve a családi orvos által kitöltendő űrlapot. Az űrlapokat szabadon lehet fénymásolni, és letölthetők a Tábor honlapjáról (<http://www.hargitacamp.ro>), igényelhetők a Szövetség irodájában és a Tábor igazgatójánál is.

A jelentkezési lapot, az előleget és a támogatási kérvényt a következő címre kell elküldeni:

Hargita Keresztyén Tábor
Borzási Gyula, igazgató Șos. Ciucului Km 106
535800 Vlăhița, Jud. Harghita
Mobil: 0749 271008
e-mail: borzasi@hargitacamp.ro
Szeretettel várunk a Táborba, BORZÁSI GYULA, igazgató

Találkozók a Hargitán

Két fontos eseményre került sor március utolsó napjaiban a Hargita táborban.

Itt tartotta meg rendszeres évi vándorgyűlését az Európai Baptista Szövetsége Női Szakosztályának héttagú vezetősége e hó 25-28 között:

Elnök: Eva Gutkowska (Lengyelo.)

Alelnök: Livija Lame (Lettország)

Titkár: Janny Kingma (Hollandia)

Pénztáros: Vékás Erzsébet (Románia)

Tagok: Olga Mocan (Moldova)

Margun Warem (Norvégia)

Újvári Anikó (Magyarország)

Március 28-án, este 7 órakor szépen megterített asztal és finom ételek mellett találkoztak és ismerkedtek meg egymással az EBWU, valamint a Romániai Magyar Baptista Nőszövetség vezetői. A vacsora elfogyasztása után sor került a bemutatkozásra és rövid testvéri beszélgetésre. Majd a Nőszövetség nevében átadtunk vendégeinknek egy szerény ajándékot, aminek nagyon örültek, ugyanis egy-egy akvarellt kaptak, amin a Hargita tábor van megörökítve.

Kihasznlva ezt a nagyszerű lehetőséget, 29-én **Székelyföldi Női Konferenciát** tartottunk. Az érdeklődés reménységünkön felüli volt. Több mint 120 nő jött el Székelyföld minden részéről, hogy meghallgasson egy nagyon aktuális témát: Kihívások a nők életében a XXI. században.

A reggeli áhítatot Borzasi Istvánné Márta vezette a 2Krón 22:11-12 alapján. Jóságát példájával bátorította a nőket, hogy merjenek nemet mondani elődeik rossz hagyományára és bátran munkálkodjanak, akár életük kockáztatásával is, mások megmentésén. Majd vendégeink rövid bemutatkozás után beszéltek a különböző

európai tagországokban, valamint hazájukban végzett munkájukról. Az elnöknő, Eva Gutkowska dokumentumfilmmel támasztotta alá beszámolóját. Megrendítő képeket is láthattunk olyan európai országokból, ahol a nők és gyermekek helyzete nagyon hátrányos, mint pl. a misztikus és elszigetelt Üzbegisztánban. Isten azonban munkálkodik a muzlim országokban is, ahol sok nő és gyermek elfogadja az Úr Jézust, de sok esetben ezek titkos tanítványok a valási ellenállás és üldözés miatt.

Nőtestvéreink beszámoltak arról is, hogy a különböző országokban tapasztaltak megerősítették őket abban a tudatban, hogy Isten munkálkodik a világban azon nők között és által, akik elkötelezik magukat mellette. Habár sokan keményen és elszántan tevékenykednek Krisztusért, a szükség a világban még mindig nagyon nagy. Nagyon sok a szenvedő és reménytelen nő. Ezért Isten használni akar bennünket.

A konferencia fő előadását Újvári Anikótól hallottuk. Beszélt arról, hogy

a világ körülöttünk megváltozott, és habár bizonyos mértékben nekünk is alkalmazkodnunk kell a megváltozott életfeltételekhez, a kihívásokkal úgy kell szembenéznünk, mint akikért Jézus így imádkozott: „*Atyám, nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól*” (Jn 17:15). Sokszor félünk az új dolgoktól, mert az újnak van egy izgalmassága, egy titokzatossága, az új az nagyon friss, nagyon modern, de ugyanakkor még kiforratlan. Ennek ellenére mégsem biztos, hogy mindig a régi a jó. Az újdonság önmagában még nem jelenti minőséget, de az ódonság sem jelenti azt, hogy semmire se jó. Ahhoz, hogy helyesen tudjuk megítélni a bennünket körülvevő világot, meg kell változnia az értelmünknek. Tudnunk kell, egy másik országnak vagyunk a polgárai, éppen úgy, ahogyan egy nagykövetség területe is ahhoz az országhoz tartozik, amelyiket képviseli. A kihívások és kísértések közé nem tehetünk egyenlőségjelet. Minden kihívás egy döntéshelyzet és nekünk igyekeznünk kell Krisztus szerint dönteni.

Ebéd után Olga Mocan (Moldova) személyes bizonyágtételével bátorított bennünket, hogy merjünk bízni Istenben akkor is, amikor nem értjük őt, sem pedig azt, hogy miért engedi meg, ami velünk történik. Ez után lehetőségük volt a résztvevőknek beszélni személyes kihívásokról és reakciókról. Hiszem, hogy mindaz, amit hallottunk megerősítésünkre szolgál, és Krisztus melletti kitartásra készítet bennünket.

SZILÁGYI BORBÁLA

Baptista nők Nyugaton és Keleten

A Szeretetnek nyilatkozott **Eva Gutkowska**, az EBWU elnöke, abból az alkalomból, hogy a Hargita táborban tanácskozott az Európai Baptista Nőszövetség (EBWU) vezető bizottsága.

Eva Gutkowska öt éve elnöke az EBWU-nak. Civilben feleség, anyuka és nagymama. Három gyerekük van (két lányuk és egy fiuk) és három unokájuk. Férje korábban lelkipásztor volt és két terminusban főtükára a lengyel baptista szövetségnek, most egy keresztyén oktatási központnak az igazgatója. Lengyelország észak-keleti részén Bialystok-ban élnek, közel az orosz határhoz. Gyülekezetük taglétszáma meghaladja a 300-at.

1) Mi volt a találkozó célja?

– Ez egy munkatalálkozó volt, terveket és programokat beszéltünk meg, és olyan projekteket is, amiket a különböző nőszövetségektől kaptunk. Eldöntöttük, hogy néhány szolgálatot fogunk támogatni, például Azerbajdzsánban és Tadzsikisztánban, a gyerekmissziót és a börtönből szabadult nőket segítjük. Szeretnénk szolgálni még a Csernobil-i gyerekek felé is, akiket érintett a hajdani atomerőmű katasztrófája.

2) Gondolom, sokat utazik. Milyen képet kapott az európai baptista nőkről?

– Úgy látom őket, mint olyan nőket, akik készek arra, hogy nagyon sok mindent tegyenek az Úrért. Mi jelent ez? Kelet és Nyugat között nagy különbség van gazdasági szempontból. Mégis, mindenütt megpróbálják lehetőségeikhez képest a legtöbbet adni. Például a nyugati országokban élő testvérnők jobban bele vannak vonva a külföldi missziókba: Afrikában, Ázsiában, de itt Európában is segítik a szükségben levőket. Számos kelet-európai projektet is támogatnak. A Kelet-Európában élő testvérnők különféle nehézségekkel küszködnek, viszont ők is megpróbálnak másokon segíteni. Az előbb a tadzsikisztáni példát említettem. Ez egy kis baptista szövetség, körülbelül 500 tagja van, a baptista nők mégis megpróbálnak

segíteni a börtönből szabadult nőkn, egy speciális segélyközpont létesítettek számukra. Bibliatanulmányokat is tartanak, és többen közülük ezeken a szolgálatokon keresztül fogadták el Jézus Krisztust.

Jellemző, hogy a nők nagyon érzékenyek a részletekre, és arra hogy észrevegyék a szükségleteket. Például, foglalkoznak a szegény családok gyermekeivel, utcagyerekekkel és így tovább. Azt hiszem, mégis az a legfontosabb, hogy a nők sokat imádkoznak, nekem ez az általános tapasztalatom. A közelmúltban jártam Oroszországban, ott is nagyon sokan részt vesznek az imádkozásban.

3) Lengyelország erős katolikus ország, a baptistákról viszont keveset tudunk...

– Így van. Lengyelország egy nagy katolikus ország, de rengeteg embernek nincs személyes kapcsolata Krisztussal. Ez egy nagy kihívás a baptisták számára. A szövetségünk kicsi, 4800

4) Hol vannak inkább gyülekezetek és milyen régiók?

– Többségében a városokban, csupán a keleti országrészben vannak inkább falvakban. A helyzet ugyanaz, mint más európai országban, sokan városra költöznek. Nem mondom, hogy kihálnak a falusi gyülekezetek, de például az orosz határ közelében van olyan imaház, ahova csupa özvegyek járnak. Mégis, ezek az idős testvérnők is próbálnak segíteni másokon, pénzt gyűjtenek és küldenek a nőszövetségünknek... A múlt rendszerben is működtek baptista gyülekezetek, amelyek 100-150 éve alakultak. De vannak frissen plántáltak is, főleg a nagyobb városokban mint Varsó, Krakkó, Gdąnszk.

6) Szeretne-e megosztani valamit még a Szeretet olvasóival?

– Nagy kiváltság volt számunkra, hogy a tanácskozásunkat ezen a különleges helyen tarthattuk. A Románai Magyar Baptista Nőszö-

(Első sor balról-jobbra): Budai Evódia, Vékás Erzsike, Janny Kingma, Eva Gutkowska, Olga Mocan, Újvári Anikó, Bálint Ibolya, (2. sorban): Mike Adina, Kiss Jutka, Borzási Márta, Livija Lame, Margun Warem, Szilágyi Borika.

tagja van, gyerekekkel és hozzátartozókkal körülbelül hatezer, mintegy 81 gyülekezetben. Nekünk, baptista hívóknak ez egy nagy kihívás, mert sok embernek szüksége van Jézus Krisztusra. És ami a nőtestvéreket illeti, ők megpróbálnak a Jó hírközlőklubokon keresztül elérni a szegény gyerekeket, aztán segítenek a szükségben levő nőknek is, részükre külön táborokat szerveznek, támogatják az özvegyeket is.

vetség vezetőségének meghívására érkezünk ide. Erzsébet a mi pénztárosunk és egy ajándék számunkra Istentől. Tetszik ez a hely, ennek a története, és az, ahogyan Isten munkálkodik az erdélyi testvérek által. A nőtestvéreknek kívánom, hogy legyenek Krisztus világossága (Mt 5:16) a családi és gyülekezeti életben, de a társadalomban is.

Kérdezett: Sz. L.

Vass Márta (1952-2008)

Isten kegyelméből Id. Fodor Sándor hívő családjába született, első gyermekként az öt testvére közül, 1952. augusztus 13-án Marosvásárhelyen. Tanulmányait szülővárosában végezte.

Már gyermekkorában nagyon fogékonynak bizonyult a bibliai igazságok iránt. Őszinte bűnvallás és megtérés után bemerítkezett az Úr Jézus példáját követve 1969 novemberében.

A marosvásárhelyi magyar baptista gyülekezet tevékeny tagja volt kihelyezéséig, ami után Sepsiszentgyörgyön dolgozott a megyei CEC-nél. Ebben az időben kérte feleségül Vass Gergelyt.

Röviddel az 1975 augusztus 16-án kötött házasságuk után Lupényba költöztek. Ott az Úr megáldotta őket három lánnyal: Hajnival, Csillával és Angyalkával. Az utóbbi születése után agyvérzést kapott, ami jobb oldali bénulásához vezetett. Az erős kezelés következtében mindkét veséje leállt. Amikor már az orvosok lemondtak róla, Isten visszaadta őt szereteteinek több ezer hívő kitartó imájára. Azóta betegnyugdíjasként szolgálta Istenét. Nagy hangsúly fektetett házastársi és anyai szerepére.

1990-től Zilahra költöztek, mert oda hívták férjét lelkipásztornak. Jól érezte magát főleg az ottani női körben, akikkel közeli kapcsolatban volt. Szívesen dolgozott a kertben, örömet talált a majorság tartásban is.

2001. második felében Aradra kerültek a belvárosi gyülekezet meghívása nyomán. Sokszor elkíserte férjét a körzetbe. Segített az éneklésben, szívesen foglalkozott a testvérnőkkal.

Több éves rákos betegségét bátran és türelemmel hordozta. Isten meghallgatta imádságát, mert felkereshette Amerikában élő lányát és megláthatta első unokáját, akivel nem tudott betelni.

Megelégedéssel nyugtázta kisebbik lányának eljegyzését, amin már nem vehetett részt.

Tudatosan készült a mennyei hazába. Halála előtt vagy 10 nappal szellemi megújulásban volt része. Örömmel és szabad szívvel nézett előre. Úgy őrizték emlékét, mint aki másokért élt.

Áldjuk Istent a Mártának és az általa nyújtott kegyelemért.

VASS GERGELY, Arad, 2008. ápr. 1.

Gyászistentisztelet a remeteszegi temetőben

„Az igaznak emlékezete áldott...” (Péld 10,7)

Mintha a szomorkás időjárás is érzékelte volna azt a veszteséget, ami dr. Vass Gergely testvér, családját és közösségünket érte kedves testvérnőnk, szül. Fodor Márta elköltöztetésével, akit mennyei Atyánk a három éves súlyos betegség ideje alatt elkészített és 55 évesen haza hívott.

Temetésére április 3-án Marosvásárhelyen a remeteszegi temetőben a fájdalomtól megtört családtagok, több száz testvér, jó barát és ismerős jelenlétében került sor. A 14,00 órakor kezdődő gyászistentisztelet Kelemen J. Sándor tv. imájával vette kezdetét, majd id. Veress Ernő tv. a Jn. 11,25-26 alapján szólt a gyászoló családhoz, testvérekhez és végtisztességet tevőkhez: Én vagyok a feltámadás és az élet. Hiszed é ezt? Ezután Vass András tv. a Jak. 5, 13/a verse alapján buzdított a szenvedések között való imádság lehetőségével való élésre. Borzasi István tv. az És. 48,10-12 alapján román nyelven szólt a szenvedés céljáról és áldásairól. Végül pedig Borzasi Gyula tv. az 1Pt. 3,3-5-ből kiindulva elköltözött testvérnőnk belső ékességéről beszélt, majd a nekrológ felolvasása és Vékás Zoltán tv. imája zárta a kápolnánál való istentiszteletet. A sírkertben Bálint Pál tv. a Jn. 16, 28 alapján vont párhuzamot Jézus megkísértése, bűnnek való meghalása és halálból való feltámadása és a menybe, az Atyához vágyó ember élete között. A nyitott sírnál imát mondtak Kiss Zoltán, ifj. Budai Lajos és Király Tibor testvérek.

A kápolnánál és a sírnál az Arad belvárosi gyülekezet (dr. Vass Gergely lp. szolgálati helye) énekkara és a RMBGySz gyülekezeteiből érkezett testvérekből összeállt énekkar szolgált Mike József, Kiss László és Szűcs Ernő karmesterek vezetésével.

A lelkipásztori közösségből 29-en (legtöbben feleségükkel) személyes jelenlétükkel nyilvánították Gergely testvérünkkel és kedves családjával való együttérzésüket. Fájdalmunk és szomorúságunk ellenére ünnep volt ez az alkalom, mivel hitünk szerint Márta testvérnő a megváltottak örömteljes hazájába érkezett.

Özvegyen maradt testvérünknek és családjának kívánunk Isten akaratában való megnyugvást, a Szentlélek vigasztalását és mennyei erőt a következő időkre nézve.

Kiss Zoltán lp.

Gyászistentisztelet az Arad-Belvárosi imaházban

„Meghalt Vass Márta” – futott szét a hír március utolsó napján Erdély szerte. A testvériséggel szomorúan vettük tudomásul, hogy Dr. Vass Gergely, az aradi belvárosi gyülekezet lelkipásztora és a Szeretet lap főszerkesztője feleségének küzdelme a rákbetegséggel ilyen véget ért.

Másnap, április 1-én jelképes virrasztásra gyűltünk az Arad-Belvárosi imaházba: lelkipásztor kollegák a nagyváradi missziókerületből és azon is túl, atyafiak a bánási és a partiumi gyülekezetekből. A bemerítő medence előtt volt elhelyezve testvérnőnk koporsója, az első sorban foglalt helyet a gyászoló család. A gyászszertartást Kovács Gyula missziókerületi elnök vezette, kezdésként Bálint Pál lelkipásztor imádkozott. A nekrológot Papp Dezső lp. olvasta fel. Az énekkari számok és közös éneklés között vigasztaló beszédet mondott: Bozian Petru, az aradi román baptista hitközség títkára, ifj. Kiss László előljáró, Bálint Ibolya nőszövetségi elnök, és a helyi nőikör részéről özv. Kiss Lászlóné Berta. „Szép emlékek maradnak meg Mártáról, tanulhatunk az életéből” (előlj. tv.). „Az emberi perspektívából ez egy nagyon szomorú esemény, de Isten embere Isten mellett marad” (Bozian Petru). „Soha nem hallottuk panaszkodni, csak mosolyogva mondta: És te hogy vagy? - megelőzve minket, amikor érdeklődtünk betegségéről.” (Berta tv.-nő. Vigasztaljanak benneteket az emlékek. Mindannyian megyünk utána, és örökre együtt leszünk vele, és az Úr Jézus Krisztussal” (Bálint I.).

Az igehirdetésben Dr. Kovács József főtitkár a Jn 14:1,3a,18. alapján hangsúlyozta: „Kövessük Jézust, éljünk szeretetben és jól használjuk ki időnket a földi létben”. Befejezéskor Szűcs Sándor, Giorgiov Adrián és Dr. Simon József imádkozott, vigasztalást kérve és hálát adva Istennek „a felejthetetlen Vass Mártáért, aki életének 56. évében békességgel és élő reménnyel a szívében távozott az Úrhoz”. (Sz. L.)

Bemerítések

Fugyi Az ima nem hull a porba! Nagyon sok ima és fohász teljesedett be azon az emlékezetes napon, mikor Telegdi József testvér a fugyi gyülekezet legújabb tagja, nyilvánosan bizonyoságot tett Jézus Krisztushoz való hozzátartozásáról a keresztség vizében. Az örömteljes eseményre február 17-én

Telki Örömteljes napra virradt január 6-án Telkiben az az öt fehér ruhás roma testvér, aki ezen a napon ünnepelte a Jézus Krisztushoz való tartozását és nyilvánosan bizonyoságot tett erről a keresztség vizében. Nagy volt az öröm és ünneplés a

gyülekezetben, sok testvér, sok rokon és vendég is részt vett az alkalmon. A éltető ígét Hans Klaver holland atyafi hirdette, a bemerítést pedig Bányai János helybeli lelkipásztor végezte. Sok erőt és áldást kívánunk az újonnan bemerített atyafiak számára. **B.G.**

került sor a Fugyi baptista gyülekezetben. Az alkalmi ígét Boros József lelkipásztor testvér hirdette, valamint Szilágyi Zsigmond diakónus testvér, a Betlehemi gyülekezet előljárója, a bemerítést pedig Bányai János, a fugyi körzet lelkipásztora végezte. Az öröm nagy volt, így hát a délutáni istentisz-

teleten is tovább folytattuk az ünneplést a betlehemi fiatalokkal együtt, az Igét pedig szintén Boros József lelkipásztor testvér és Szilágyi Zsigmond diakónus testvér hirdette. Nagyon áldott alkalom volt. Az Úr áldását kívánjuk a frissen bemerített, ifjú testvérünkre.

Bányai Gabriella

Köröstárkány

Isten kegyelméből és szeretetéből Köröstárkányban március 9-én öt személy a nyilvánosság előtt is megvallotta hitét a bemerítés vizében. A képen balról jobbra láthatóak: Bunta Ferencz a gyülekezet diakónusa, Bányai János lp., Benedek

Renáta, Mikló Anna Mária, Zsupun János, Zsupun Szilveszter, Fenesi Dániel és Mike József lp. Az ígét a gyülekezet meghívott lelkipásztora, Mike József hirdette a Jelenések 7,9-15 alapján, az igehirdetés fő témája volt: „Kik ezek itt fehérben? Ők

azok akik megmosták és megfehéřítették ruháikat a bárány vérében.” A bemerítést Bányai János a gyülekezet ügyvezető lelkipásztora végezte. Kívánunk az új tagoknak hitbeli növekedést és kitartást.

Bunta Anikó, Köröstárkány

Levél Kanadából

Ezt a verset férje halála után írta. Kicsi Édesapa (*férje - szerk. megj.*) elköltözése után nagyon átéreztem, mert az volt benne, amit én szerettem volna kimondani.

Kedves Gergely, Szeretett Vass család!

Szeretettel, őszinte részvétellel gondolok reátok és kérem az Urat, hogy Ő töltsen be a nagy úrt, amit egy hűséges feleség, egy jószágos édesanya távozása hagyott bennetek.

Mártát, mint kicsi újszülöttet tartottam kezemben – ott Marosvásárhelyen. Zilahon vendégei lehettünk és láttam a bibliaiskolások felé való anyáskodását.

„Mert körülöttünk senki sem él önmagának... Ha élünk az Urnak élünk, ha meghalunk az Urnak halunk meg”... Márta ezt jól tudta...

Ilyenkor nehéz eldönteni, hogy melyik nagyobb: a szív fájdalma, vagy az Úr iránti hála, az elvesztett áldásáért, a Néki adott Életnek.

Testvéretek együttérző szeretettel: **ÖZV. CSEREPKA JÁNOSNÉ**
Kelowna, 2008. április 9.

Idézet **ANYÁNK** című könyvből RAPPARD DÓRA
Egyedül Jézus c. versének utolsó szakasza:

„És most, hogy tőlem elvevőd,
S dicső egedbe felvivőd
Legdrágább földi kincsem,
Szívem még jobban vágy felőd,
Keservemben benned lelék
Vigaszt, melynél jobb nincs.
Fogadj el újra engemet,
A testem, lelkem mind tied:
Özvegyszobám minden zugát
Szent arcod fénye hassa át,
Óh Jézus csak Te légy nekem
Egyetlen kincsem, mindenem!”

„Légy ott, ahol lenned kell, tedd azt, amit tenned kell, és történik, aminek történni kell“ (Veress testvér életmottója)

A húsvét előtti héten, március 19-én, nagyváradi tartózkodásuk idején a Szeretet-szerkesztőséget is meglátogatta **id. Veress Ernő** nyugdíjas lelképásztor és felesége, **Annuska**. Beszélgetésünk közben kiderült, hogy vendégeinknek pár nappal azelőtt volt a 40. házassági évfordulójuk.

1968. március 17-én Lupényban tartották menyegzőjüket. Ernő testvér '70-től '74-ig a bukaresti szemináriumban tanult, ezidő alatt Annuska Baróton és Mocsolyán lakott. Sok költözést éltek és ezután a szolgálati helyek változtatásakor, több mint tízet. Négy gyermekük és 11 unokájuk van.

„Nagyon nehezek voltak a múlt rendszerbeli évek? – kérdeztük.

„Hát, nehéz évek voltak azok, de amikor a legnehezebb volt, akkor volt a legszebb” – válaszolta Ernő testvér – „mert akkor éreztük és tapasztaltuk meg leginkább az Úr jelenlétét, gondviselését. Nem kímélt minket az Úr, nem csak a hatóság részéről jött zaklatásra gondolk,

hanem ami az egészségi állapotot, vagy betegséget illeti, avval is meglátogatt az Úr, de akkor is megtapasztaltuk mindig az Úr kegyelmét.”

„Hála tölti el a szívünket azért is, hogy gyerekeink az Úrnak szolgálnak. Külön öröm, hogy mindegyik a misszióban van” – mondotta Annuska. (Sz. L.)

A gyergyói új imaház története

id. Veress Ernő tv. elbeszélése nyomán (2008. március 19. Szeretet-szerkesztőség)

– 2004. szeptemberében költöztünk Gyergyó-szentmihályra. A házuknál kezdtünk összejöveleket tartani, tízen-tizenketten gyűltünk össze. Mivel a lakásunk a város szélén van, meg aztán a nappalinknak

sem volt túl nagy befogadóképessége, ezért a Jóisten kegyelméből megvásároltunk egy telket, egy ócska házzal. Ezt a következő évben felújítottunk és használatba vettünk. Persze nem úgy vettük mi azt a lakást, hogy imaházzá alakítjuk, úgy gondoltuk, hogy lebontjuk, be is adtuk a kérést az építkezésre. Közben meggondoltuk és az első régi épületet csak feljavítottuk. Nagyon jó, hogy ez mégis használható lett. (Ez a Menedék-kápolna megnevezést kapta, a történetéről a Szeretet 2005. decemberi számában írtunk – szerk. megj.)

Később, amikor az engedélyt megkaptuk, akkor kezdtünk gondolkodni, hogy mostmár bűn lenne nem építeni. És volt annyi pénzünk, hogy az alapot letettük, mármint annyi, hogy a cementet és a kavicsot megvegyük. Május elsején eljöttek a fiúk, Barótról Efraim egy csoporttal, Ernő Keresztúrról egy másik csoporttal. Úgyhogy három betonkeverő ment és egy nap alatt a fundamentumot megöntöttük.

Mikor ez megvolt, utána az Úr gondviseléséből kaptunk annyi pénzt, hogy megvehettük a téglát. Az egyik testvérünk Csíkszeredából, aki abban az időben tért meg, amikor mi ott voltunk (aki hontalan szállóról került a gyülekezetbe és vállalkozó lett), mint vállalkozó Bukarestben dolgozott, de haza jött a román pünkösöd nagyhetére és fölrakták a falat.

És ismét, amikor már annyira jutottunk, hogy a fal megvolt, akkor a tetőre is megkaptuk a pénzt, befedtük.

A gyergyói imaház (folytatás)

Aztán jöttek a zilahi kőművesek, illetve előbb az ácsok, aztán a kőművesek és végezték tovább a munkát. Úgyhogy év végére, 2006. decemberében belülről be volt vakolva, az ablakok, amiket Elekes Sámuel testvérék asztalos cége csinált Zilahon, be voltak téve. Aztán már akkor tartottunk egy bemerítést ott a teremben, az első bemerítést Gyergyóban (*Annuska kiegészítése*).

És a következő évben a Jóisten gondviseléséből annyi pénz összegyűlt, hogy befejezhattük a külső szigetelést, vakolást, leraktuk a padlócsempét, a medence is véglegesen elkészült. Még egy kis garzonlakás is van a végében, vagy jobban mondva

vendégszoba irodával, s a kerítést is megcsináltuk. Úgyhogy hála a Jóistennek, van egy olyan imatermünk, amelyben 120 személyt le tudunk ültetni. A megnyitó alkalomával, ami a múlt év november 11-én, kétszázán fölül voltunk, persze álltak is akkor.

– *Az a régi ház nem került lebontásra, hanem mellé épült az új kápolna?*

– Mi megvásároltunk egy olyan telket, ami két utcára nyílik. Én egy házat akartam megvenni, hogy alakítsuk át, de az nem került „jóváhagyásra”. Imádkoztam, és a Bibliám pontosan oda nyílt, ahol azt olvastam, hogy „végy mezőt”, és akkor azt kérdeztem: „milyen mezőt, Uram?”, hát telket, amire építeni

kell. És akkor azt a házat mi a telek miatt vettük meg, mert alkalmasnak láttuk arra, hogy oda építsünk. Itt elől, a Kossuth utcára néz a régi kisház, amit feljavítottunk, s a Tölgymező utcára van a teleknek a nagyobb része, a blokkok felé, úgyhogy két utcát köt össze. Így aztán jó nagy parkoló helyünk is van, ami azért is fontos, mert most már nem is adnak engedélyt, ha az nincs. Így most van egy jó nagy udvar, parkoló hely.

– *Hány tagja van a gyergyói gyülekezetnek?*

– Jelenleg 15 tagunk van és körülbelül van még 10 barátkozó, akik jövőre mennek a gyülekezetbe. Ezenkívül minden szombaton van foglalkozás gyerekekkel, kb. 20 gyerek szokott összegyűlni. Aztán közülük már tinédzserek is kerülnek, akikből egy ifjúsági csoport indulhat.

Örülünk azoknak, akik a Jóisten kegyelméből vágyakoznak a gyülekezetünkbe. Van egy frissebb döntés, akinél úgy látszik, megérett, hogy kövesse az Úr Jézust, reméljük, még lesznek többen is.

Az is jelentős, hogy az Úr küldött munkatársat, úgy is lehet mondani, hogy utódot, mert a szükség és a lehetőség több annál, mint amit én mostmár el tudok végezni, a látásom korlátozottsága miatt is. Hálás is vagyok érettük az Úrnak.

Hirdetés

Van-e már olyan könyved, amely a keresztyén élet alapkérdéseiről egyszerűen, gyakorlatiasan és könnyen átlátható és érthető rendszerbefoglalással ad eligazítást? Olyan könyved, amely a Biblia tanítására, az Ige üzenetére világos rálátást ad? Többek között a Nyári István „FEDETLEN ARCCAL” című könyve nyújthat ebben nagy segítséget. Azokat az igei igazságokat törekszik közel hozni, és érthetővé tenni a számokra, amelyek megismerése által helyes állásfoglalásra juthatsz az élet alapkérdéseivel szemben, és ily módon segítséget kaphatsz a helyes életkezelésre is. A Bibliában megjelenő témákat összevonja, egységesen érthetővé teszi

és értelmezi a mai élet nyelvén, a mai keresztyéneknek, teljesen mentesen minden tévtanítástól és mellébeszéléstől. A könyvet, jellegzetes témafeldolgozása kapcsán, ajánljuk úgy kezdő, mint tapasztalt hívőknek, fiataloknak és időseknek, de vezetőknél, tanítóknál és igehirdetőknek is egyaránt. A könyv végén található háromszáz kérdés és a megrendelhető tesztek lehetőséget nyújtanak a csoportos foglalkozásra is.

Nyári Istvánné Irma (a kiadó, Magyarország)

*20 lejes árban a könyv megtalálható a Szövetségnél

Akik hazamentek

Szilágyi Rózsika temetése március 15-én volt Nagyváradon. Kb. ötszázan vettek részt a gyászistentiszteleten; vigasztaló és bátorító szavakkal szolt az egybegyűltekhöz Isten ígéből Mike József, Dr. Simon József és Dr. Giorgov Adrián lelkipásztor. Felemelő volt elénekelni azokat az énekeket is, melyeket Szilágyi testvérnő kért a temetésére: Öröm van a mennyben, Ó, boldog nap..., Mily szent öröm, Uram, én áldom a te szent nevedet, Ama szép hon felé, Égi Jeruzsálem...

Meggyőződéssel mondjuk, hogy „*Boldogok a halottak, akik az Űrban halnak meg*“ (Jel 14,13) **M.A.**

Nekrológ

Szilágyi Rózsika 1938. január 11-én született Szilágyippen, Soós Zsigmond és Mária harmadik lányaként. Tanulmányait

szülőfalujában végezte. 1960-ban, 22 éves korában ismerte meg és fogadta el Jézus Krisztust személyes Megváltójául. Egy évvel később, 1961. március 15-én kötött házasságot Szilágyi Imrével, majd az év novemberében Nagyváradra költöztek. Házasságukat Isten 14 gyermekkel ajándékozta meg, akik közül 12 nőtt fel...

Mindennél és mindenkinél jobban szerette Megváltóját és Urát, akivel bensőséges kapcsolatot ápolt. Bármennyi teendője volt is, nem mulasztotta el az igeolvasást, és térdein harcolta meg valamennyi gondját-baját. Ragaszkodott a gyülekezetéhez, ahová tartozott, és gondosan ápolta kapcsolatait rokonaival, szomszédaival, lelki testvéreivel. Férjével együtt szívesen nyitották meg otthonukat a segítségre szorulóknak, lelki közösséget gyakorolni vágyó emberek felé. Az élő Istenbe vetett hitét a mindennapokban élte meg. Minden egyes gyermek érkezését megharcolta és örömmel fogadta. A nagy családdal járó temérdek gondot és tennivalót szolgálatként végezte. Az emberek sajnálkozó észrevételeire csak annyit mondott, hogy neki nem sok baja, hanem sok dolga van... De szolgáló szeretete sokkal messzebb ért a szűk család kereteinél. Életének üzenete az volt: Krisztus adósa vagyok, neki tartozom azzal, hogy másoknak szolgáljak, hirdessem és továbbadjam szeretetét...

2007 januárjában derült fény a testében levő betegsége, majd három műtét következett. Nehéz szívvel vette tudomásul, hogy mozgástere leszűkült; időbe telt feldolgoznia az addig oly aktív életet élő asszonynak, hogy segítségre szorul, hogy nem tud annyit dolgozni és segíteni, amennyit szeretne, hogy bizonyos kéréseire Isten nemet mondott. Szeretett élni, hisz élete szép, céltudatos és tartalmas volt. A második műtét után kezdett ráhangolódni arra, hogy mennyei Atyja haza akarja vinni őt. Hónapokon át küzdött a ténnyel, hogy nem segíthet többet gyermekeinek úgy, mint eddig, hogy unokáival sem tud játszani már... testi-lelki szenvedés árán született meg a békés lemondás saját akaratáról. Hiányzott neki a testvéri közösség, ezért azt kérte az Űrtől, hogy ha ő nem mehet gyülekezetbe, küldjön hozzá Isten embereket, akiknek Róla beszélhet... így utolsó kórházi tartózkodását utolsó küldetésének tartotta, és míg beszélni tudott, Megváltójáról beszélt.

Életét elrendezte, családjától elbúcsúzott, utoljára azt mondta, hogy már csak az Űr Jézust várja. 2008. március 13-a reggelén csendesesen elaludt, és átköltözött a mennyei hazába.

Az itt maradt családtagok várják a viszontlátást: férje Imre, gyermekei, vejei, menyei és unokái:

Zsiga, Gyöngyike, Illés és Mona
Rozi, Eunika, Dávid, Helga és Jonathán
Erzsike, Imi, Anikó és Dániel
Imre, Valéria, Ákos és Debóra
Mária, Feri, Brigitta, Dániel, Krisztina, Krisztián és Mirjam
Márta, Feri, Dávid, Zsuzsa és Jémína
Anikó, Gyszi, Brigitta és Anett
Abigél, Sándor, Eszter, Ádám, Szilárd és Abigél
Enikő, Bálint, Krisztián, Péter és Bálintka
Adina, József, Barnabás, Ábel és Boróka
Efraim és Vilma
Lea

„Együtt szolgált velem“

Ezeket a szavakat először Pál apostol írta a Filippibeli gyülekezetnek (Fil 2:22/b). Ugyancsak ezek a szavak hangzottak el Nagyváradon április 5-én Megyesi József ny. lelkipásztor ajkáról **id. Bancsov Károly** testvér ravatala

előtt. Az első kijelentés óta eltelt kétezer esztendő, de e szavak jelentősége az eltelt évezredek alatt nem sokat változott: együtt végzett szolgálat az evangélium terjesztése érdekében. Bancsov Károly testvér e földi életben 81 évet kapott Urától. E nyolc évtized legtöbb éve kegyelemben gazdag, Istent dicsőítő szolgálatban teltek el.

Néhány mondat személyes életével kapcsolatban. 1926. október 15-én született Temesváron. Fiatalon követője lett az Űr Jézusnak s erről bizonyítást is tett nemcsak szavakkal, hanem hitét megpecsételve ugyancsak Temesváron 1948-ban bemelegszik. 1950-ben Nagyváradra költözik s egy évvel később feleségül veszi az érszöllősi születésű Soós Margitot. Boldog házasságukat Isten négy gyermekkel, öt unokával és egy dédunokával ajándékozta meg.

Bancsov testvér élete legfontosabb feladatának tűzte maga elé és gyakorolta is az özvegyek és árvák felkarolását, betegek és családok látogatását, a kisebb gyülekezetekben való szolgálatokat, gyermekek és fiatalok nevelését. 1975-ben a nagyváradai gyülekezet előjárójává választják, nyolc évvel később, 1983. február 20-tól pedig diakónusként végzi fáradságot nem ismerő munkáját, mindaddig, míg egészségi állapota és előrehaladott kora nem kényszeríti a megállásra. Egyet azonban még ezután is hűségesen végez, imádkozik a gyülekezetért, a testvériségért.

A roma misszióban kifejtett szolgálata is példamutató volt.

Egészségi állapota az utóbbi néhány hónap alatt megromlott és türelemmel viselt szenvedés után 2008. április 2-án Megváltójához költözött. Pályafutása végén, amikor betegsége még nem uralkodott gondolkodó képességén, meggyőződéssel vallotta: „Nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség.“

Bancsov Károly testvér földi maradványait őrző koporsója körül mintegy 300 végtisztességet tevő rokon, testvér, gyülekezeti tag és jóbarát jelent meg, akik előtt a már említett közel 40 éves együttműködő évekre emlékezett Megyesi József testvér, míg Simon József lelkipásztor a Fil. 1: 21-23 versei alapján elköltözött testvérünk hűségéről, a szolgálatban való kitartásról és szilárd meggyőződéséről szolt a hallgatóság előtt. A sírnál Giorgov Adrián testvér a Jel. 2: 10 versét olvasta fel, kihangsúlyozva a halálig tartó szolgálatot, munkát, a szeretetet,

eleget téve a felhívásnak: „Légy hív mindhalálig és néked adom az élet koronáját.“ Hiszük, hogy testvérünk meg is kapta.

Mind a ravatalnál, mind a sírnál a gyülekezet fűvészenekara az énekkarral felváltva hintették a vigasztalás magvait, könnyítve a gyászoló család fájdalmán. (Az együtteseket Kerecsi József, Bokor Barna és Borbély Ferenc vezették)

Bancsov Károly testvértől özvegyen maradt felesége, akivel ötvenhat évet éltek együtt, gyermekei, unokái, dédunokája, a rokonság és a gyászoló gyülekezet abban a reményben búcsuztak, hogy lesz feltámadás, lesz viszontlátás. (af)

Szívemben őrzöm mindazon Istentől kapott talentumainak emlékét, amely égő szövétnekként égett el másokért, világított egy életen át, hogy mi – én ezt látva – kövessük azt a fényt, mely nem múlandó. Jézusért, az élő Megváltójáért tette, szolgálva és hirdetve Őt. Az alábbiakban egy beteg testvérnő (a váradi gyül. tagja) írását szeretném közölni, melyet édesapám jegyzetei között találtam meg. Leánya: **Krisztina**

Az Úr Jézus egy szolgájának

Mély tisztelettel emlitem a nevedet,
Néked nem kell az evangéliumot hirdessem,
hisz te nálamnál jobban ismered,
ismered milyen a testi és lelki beteg.
Kiszolgálod őket szeretettel,
hogy megkapják az Úrvacsorát kegyelettel.
Én csak azt szeretném megemlíteni,
hogy én értem mit tudtál tenni.
Már négy éve elmúlt, hogy hozod az úrvacsorát.
Az igaz, hogy ez a legfontosabb,
de nem mindegy, hogyan adják.
Mert Isten szent házában meg van az áhitat,
a testvérek együtt vacsoráznak és imádkoznak,
énekelnek is a testvérek, mellé szól az orgona hangja,
meg fogják egymás kezét, emlékeznek a Megváltóra.
Ez másképpen történik egy szobában, ahol a lélek egyedül,
ahol a szenvedő test évek óta fekszik tehetetlenül.
Leírom szeretettel és örömmel, hogy ez nálam hogy történik:
Már egy héttel előre imádkozom, hogy el tudjon jönni,
ne legyen beteg a teste, mert már öregszik,
ne fájjon a szíve, mert már lépése nehezedik,
ne legyen vihar, vagy bármilyen kánikula,
hogy én hozzáam is elérjem az úrvacsora.
Mikor belépsz szelíd mosolyoddal és kedvesen megszólítasz
a testem elfelejtem és már csak a lelkem létezik.
Azt hiszem nem is tudod, hogy az úrvacsora mellé
mennyi mindent adtál, vigasztalást nyújtottál.
Anyák napján a szobámban egy orgonacsokor volt,

azon a napon senkitől nem kaptam virágot.
Ami a kiskertedben megterem, mindig hozol valamit.
Mondod: a feleségem küldte és kirakod ajándékait.
Karácsony estéjén szól a telefon,- felveszem –
és hallgatom a „Csendes éj“ dallamát,
Örömkönnyeim folynak, felveszem a szentéj hangulatát.
Mikor jössz, szeretnék itt tartani minél tovább,
de tudom, hogy sok a beteg és mindegyik vár;
anyámnak és apámnak is te hoztad az úrvacsorát.
Mikor hálálkodni vagy köszönni akarom a szolgálatot,
Már csak az ajtón túl látom szelíd mosolyod...
a válasz csak ennyi: szeretettel.
De ezt csak úgy tudod mondani, hogy eltart egy hónapig
és aztán megint az úrvacsora következik.
Még nagyon sok mindent letudnék írni,
De egy levélben nem lehet elbeszélni.
Csak egy kis örömet akartam szerezni neked
üdvözlöm az egész családot és kedves feleséged.
Az Úr áldását kívánom továbbra is,
Mosolyod maradjon életed alkonyán is.
Levelem azzal a reménységgel zárom,
hogy jöttödöt a legközelebb is várom... (Szél Éva)

„És lesz tíz napig való nyomorúságtok“. Nagy fájdalmakkal
telve hívta haza az Úr 63 éves korában **Cséki Margit**
testvérnőt, akit 2008 április 1-én kísértünk
élete utolsó útjára szülőfalujában, a
szalárdi (Bihar megye) temetőben. Isten
vigasztaló üzenetét a kápolnánál a
nagyváradi gyülekezet két lelkipásztora
Simon József (Zsolt.116:1-6) és Giorgiov
Adrián (Jel.10:12) testvérek hirdették. A
nagyváradi TÁBITHA nőikör nevében,
(akik nagy létszámban vettek részt a temetésen) Fodor Etelka
egy költemény elmondásával búcsuzott. A sírnál Nagy István
helybeli lelkipásztor szólt Isten kegyelméről. A belényesi
gyülekezet részéről Boros József testvér szintén alkalmi
költeményt mondott, s az összevont énekkar szolgálata
enyhítette a gyászolók fájdalmát. (Molnár Ágnes)

Hadadnásdon 2007. december 29-én kísértük utolsó útjára
Pap László-né Mária testvérnőt, aki 83 évet kapott az Úrtól.
A gyászistentiszteleten ígét hirdetett Balog Ferenc lp. Jn 11,25-
26 és Fekete Csaba lp. Zsid 4,14-16 versek alapján. A
temetésen a helyi gyülekezet énekkara és zenekara is szolgált.
Testvérnőnk a 28 évi özvegységben és a megpróbáltatásokban
is hűséggel követte Urát. Isten vigasztalását kívánjuk a
gyászoló család számára. (F. Cs.)

ARANYMENYEGZŐ

Nagyváradon, 2007. május 1-én **Kulcsár Mihály** és felesége
Erzsébet házasságuk 50. évfordulójára emlékeztek. Az azóta
gyorsan tovatűnő évek sok áldást, örömet, próbákat és
változatosságokat hoztak úgy a lelki, mint a mindennapi
életben. Házasságuk idején a bemerítésük utáni 13. évben
adta az Úr a megújulás, ébredés, elhívás és a Jézusról szóló
bizonyosságtétel lehetőségét is. Az eltelt évtizedek után
testvéreink hálát adnak Istennek a gyermekáldásokért és a
missziómunkára való lelkületért.

KISS LEHEL

Köszönöm

Köszönöm, Atyám, hogy szép az élet,
köszönöm a friss, az új tavaszt,
s hogy a régi, dérmegrágta ágon
szereteted új rügyet fakaszt!
Köszönöm, hogy Tied lettem végleg,
s hogy szememben a könny másként
ragyog!
Köszönöm, hogy egy-egy kismadárka
Téged áldó tavaszi dalába
néha én is bekapcsolódhatok!

Köszönöm, hogy nemcsak szelek vannak,
nem csak falak, s gyárak renyhe füstje,
hanem vannak ifjú, lágy szellők is,
s virágkelyhek bársonya, ezüstje!
Köszönöm, Atyám, hogy nem hatalmas
dobozokból oltom szomjamat:
friss vizet iszom, miként a szarvas,
s megelégit teljesen Szavad!

Köszönöm, hogy nem vagyok már árva:
barátom a csöpnyi ibolyácska,
s testvéreim mind az angyalok.
Lelkem örök tavaszra van szánva.
Atyám! Isten! Élet nagy Királya,
köszönöm, hogy gyermeked vagyok!

(2008. ápr.14., Nagyvárad)

Olvasói levél

Az új tavasz bizonyága

„Nézd, vége van a télnek, elmúlt az esőzés, elment. Megjelentek a virágok a földön, itt az éneklés ideje, gerlebúgás hangzik földünkön, itt az éneklés ideje, gerlebúgás hangzik földünkön” (Énekek 2:11-12).

A tavalyi élettelen avaron áttör az új rügyfakadás. A látható világban minden a megújulásról tanúskodik. Ó, Urunk, mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutatad fennségedet. Így énekelte ezt meg Dávid a 8. és 19. Zsoltárban. Az Isten Szentlelke által újjá teremtett ember benső világában is hasonló folyamat megy végbe. Az egyik

énekvers ezt így fejezi ki: *„Mikor Jézus megszólított, Új élet várt reám, Nekem nem kell, nekem nem kell a régi már”*. S az ilyen megújult szív azért lüktet, hogy mivel kedveskedhetik megváltó Urának, cserébe az új életért (Ezék 11:18, Ézs 35:1-2, 55:12-13). Mert affelől győzte meg Isten megelevenítő igéje, hogy földi élete mindazzal, amit csak egy ideig birtokol, nem tulajdona, hanemcsak sáfára, amelyről elszámolni tartozik mennyei gazdája előtt (Lk 19:11, Róm 14:7-9).

Számomra a négy évszak közül legkedvesebb a tavasz. Viszont ha a tavaszt nem váltaná a kalászt érlelő nyár, és a gyümölcsérlelő ős, miként lehetne folytatása földi életünknek? (1Móz 8:22).

Elmélkedésem záradékául a következő éneket idézem:

*Ahol nem jön tavaszra tél,
Nincs hervadás a tájon,
És minden Jézusról beszél, e béke honba vágyom.*

Hol bánat nem fordul elő, a földiekre nincs idő,

A lélek ezt megérzi, s az emberit levettezi,

Ekkor szabad lesz a kebel, vágyik az égi honba fel.

Ref: Égi hon, égi hon, Ez égi hon a honom.

Kívánom, hogy ez a hon legyen mindnyánunké!

Boros Zsigmond,

2008. március 28., Nagyfalva.

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

410050 ORADEA, Berthelot u. 5. Tel.: +40-259-415 424 Fax.: +40-259-406 782 E-mail: rmbasz@rdslink.ro

Elnök: Gergely István. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

Szerkesztőség: 410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA Tel.: +40-259-418 221 E-mail: szeretet@rdslink.ro

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.rmbgysz.home.ro; www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605